

El jaciment de Montbarbat

Maria del Vilar VILÀ i BOTA [et al.].
Montbarbat.

Edició de l'Ajuntament de Lloret.
Lloret de Mar, juliol de 1996. 390 pàg.

Des de 1978, la doctora blanenca Maria del Vilar Vilà i Bota ha estat excavant el poblat ibèric de Montbarbat, situat al cim de la muntanya del mateix nom, pràcticament just a la confluència dels límits municipals de Lloret, Vidreres i Maçanet. El paisatge que es contempla des de la cota més alta acredita sobradament el sentit estratègic dels antics pobladors. Uns pobladors dels quals comencem a saber coses a partir de les troballes materials i de les deduccions consegüents, després del treball escrit que ens ofereixen la mateixa directora de les excavacions i el seu equip de col·laboradors.

A part d'un opuscle publicat als anys vuitanta on Maria del Vilar Vilà ens ofería les primeres consideracions sobre el jaciment, aquesta publicació d'ara –titulada, precisament, *Montbarbat*– és la primera que dona una visió de conjunt de tot el que es pot dir del poblat. Òbviament, es tracta d'un llibre d'arqueologia, que comporta, per tant, l'estudi científic, detallat, amb les estadístiques i els quadres corresponents, referits sobretot als materials trobats. No és, doncs, una mena d'història del poblat, lla-minera de llegir. Els interessats en el món de l'arqueologia hi trobaran, en canvi, informació sobre l'estratigrafia apareguda, l'arquitectura del poblat, la ceràmica recollida –feta a mà, de tradició neolítica, a torn, de factura local, d'importació, àtica, de vernís negre, mat, d'imitació, gris emporitana, amb pintura, amb grafitos...–, els tipus d'àmfores dels quals s'han trobat restes –bàsicament ibèriques de boca plana, púniques i massaliotes–, elements destacats trobats com ara les fusaïoles –testi-

monis d'una rudimentària indústria tèxtil domèstica–, les enigmàtiques peces discoïdals, els capfoguers, els objectes de metall i vidre –denes de collaret–, restes d'indústria lítica primitiva perllongada o reaprofitada, etc.

Per tal de situar el poblat no solament en el temps –l'estudi ceràmic permet datar-lo dels segles IV-III aC–, sinó també en l'espai i en l'ambient de l'època –si és que ens hi podem aproximar–, encapçalen el llibre uns treballs sobre la geologia, la flora i la fauna de la contrada. Un estudi paleoecològic que hi figura més endavant ajuda a definir algun d'aquests temes, i també hi contribueix una anàlisi faunística a partir dels ossos trobats (tot i que l'acidesa del terreny dificulta la recuperació de restes orgàniques en bon estat).

En un tercer bloc temàtic, el llibre, a través de diferents capítols, ens ofereix la possibilitat de comprendre el món iber amb l'explicació de la distri-

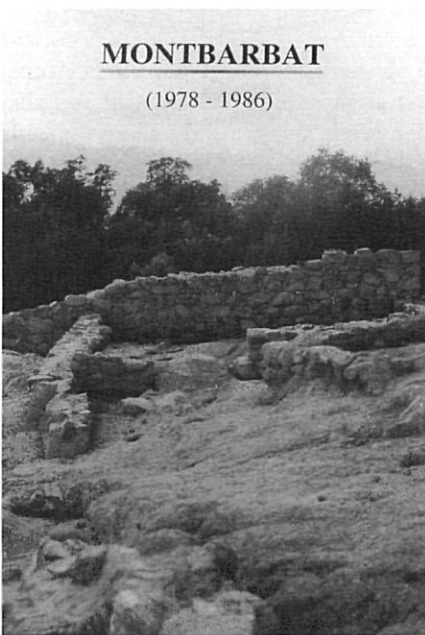
bució tribal clàssicament acceptada –segons la qual el poblat de Montbarbat estaria dins l'àrea dels indiqüetes–, la seva economia, el tipus de societat, els conceptes religiosos, l'expressió epigràfica, etc. També és remarcable un comentari sobre la situació estratègica i el sentit de fortificació que té l'emplaçament.

Completen el llibre, a part de la introducció oficial i la dels professionals que trobem al començament, una exhaustiva bibliografia –situada al final del llibre– i un bon aplec de dibuixos, esquemes i fotografies, que fan més entenedora l'obra, la qual porta a la llum pública el resultat d'uns deu anys d'excavacions i permet unes conclusions que els mateixos autors ofereixen amb certa reserva, atès que en tot cas només es poden aplicar a la part exhumada i que, coneguda per sobre la presumpta extensió de tot el poblat, cal esperar d'altres descobriments i la possibilitat de noves interpretacions.

L'obra és fonamentalment de la doctora Maria del Vilar Vilà, que signa la majoria de capítols, però cal ressaltar també l'aportació d'Ester Ramon Sariñena i el treball de Rosa Moreno González, Sílvia Martín Martínez, Ginette Giménez Raja, Rosa Pérez Campdelacreu, Maria Mercè Negre Granel, Maria Carme Barrachina Osset, Reyes Otero Sariñena i Ester Alacid Vera. També val la pena subratllar la col·laboració escrita d'alguns lloretencs afeccionats a la història antiga, que hi han aplicat els seus coneixements en altres disciplines (geologia, botànica, estratègia militar...). Es tracta d'Àngel Martínez de Laguardia, Pere Surís Fanals i Gabriel Gil Valdrés.

MONTBARBAT

(1978 - 1986)

Joan Domènech Moner